

В СЕНКИТЕ НА ПАРКА

СЕГА е късна, късна вечер
и няма да те срещна пак —
във тжжния замислен парк
един увяхнал спомен вече . . .

Сега е късна, късна вечер
и няма думи, няма шжпот сладжк —
една самотна сянка татжк,
едни насжлзени очи , ,

В СТАРАТА замржкнала градина,
колко много мржтви цветове! —
некога, о некога били са свежи те,
вятжржт ги днеска на земята срина . . .

В старата замржкнала градина,
черни врани с тжжен грак: —
някога, о некога на тая пейка как
помня те: — студено ме отмина . . .

В старата замржкнала градина,
колко много мржтви цветове! . . .

И ЗАМЛЖКНА, не шурти — в треви заглжхна
звучен ручей с бистро-бисерни сжлзи —
своята песен той не лей и ромоли,
и забравен в кал и бурен там пресжхна . . .

Там вжрбата само, сгжрбена и свита,
плаче и люлей сега във прах листа —
някога, о некога зелена, свежа тя
расла е край ручея — честита . . .

ПОГАЛИ МЕ кротко, нежна вечер, —
всичко си раздадох в пжтя сам,
пусто ми е и в душата там
нищо свято в нея немам вече.

Пригжрни ме тихо, вечер, пригжрни —
че е сбрана много мжка в мене,
че крила са рано преломени, —
че не ще се се вжрнат златните ми дни . . .

Звезделин Цонев.